

РЕШЕНИЕ

№ 13252

гр. София, 15.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 28.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1724** по описа за **2025** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр. чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Й. И. И., депозирана чрез адвокат А. Т. - САК, срещу Решение без номер от 22.01.2025 г., постановено по НАХД №4585/2024 г. по описа на СРС, НО, 101-ви състав, в частта, в която е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 23- 4332-002116 от 15.02.2023 г., издадено от Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция” при СДВР. Със същото на касатора, на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП са наложени: глоба в размер на 2000,00 /две хиляди/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3, предл.1 от ЗДвП и глоба в размер на 2000,00 /две хиляди/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3, предл.2 от ЗДвП. В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Касаторът счита, че СРС не е отчел, че в хода на проведеното АНП са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които обуславят неговата незаконосъобразност. Твърди, че неправилно съда с приел, че в конкретния случай е посочено конкретното предложение на разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП. Липсва точна и правилна законова квалификация на нарушението, тъй като съставът на чл.174 ал.3 от ЗДвП съдържа две хипотези на изпълнително деяние (отказ да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или техните аналози или неизпълнение на предписание за медицинско изследване), а в настоящия случай в наказателното постановление кумулативно са изписани и двата състава на нарушения по чл.174 ал.3 от ЗДвП, което ограничава съществено правото на защита на наказаното лице и води до

невъзможност да разбере точно за какво нарушение му се налага съответното административно наказание. Счита, че определящо за съставомерността на деянието по посочения законов текст е да бъде конкретно посочено по какъв начин е обективизиран отказът на нарушителя да изпълни предписанието за медицинско изследване, което не е направено нито в АУАН, нито в НП. Твърди се също, че в обстоятелствената част на АУАН и НП не са изложени достатъчно данни за съставомерността на деянието. По този начин са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничили правото му на защита, доколкото същият не е имал възможност да разбере естеството на вмененото му нарушение, кои са виновните действия, които административния орган е приел, че водят до констатираното нарушение и какво всъщност е вмененото му нарушение. Изложено е, че е налице несъответствие между фактическата обстановка на нарушението, описано от административно наказващия орган и правната квалификация на ЗДвП. В обстоятелствената част на НП не е посочена изчерпателно фактическата обстановка, при която е извършено нарушението. По същество липсва описание на конкретно установени факти и обстоятелства, не е посочено конкретно в какво се изразява от фактическа страна изпълнителното деяние, с което е осъществен съставът на всяко едно от вменените административни нарушения. По този начин е нарушена императивната разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, което нарушение счита за достатъчно основание за отмяна на НП. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът Началник група в СДВР - отдел „Пътна полиция“, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание гл. юрисконсулт С. М., в представен писмен отговор оспорва касационната жалба с доводи за нейната неоснователност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на касатора.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление /НП/ № 23- 4332- 002116 от 15.02.2023 г., издадено от Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на жалбоподателя, на основание чл.174, ал.3 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 2000,00 /две хиляди/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3, предл.1 от ЗДвП и на основание чл.174, ал.3 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 2000,00 /две хиляди/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3, предл.2 от ЗДвП. Касаторът е санкциониран за това, че на 08.02.2023 г., около 22:35 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлявал лек автомобил марка „К.“ модел „С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Р. Б. Л. с ЕГН: [ЕГН], като при извършената му проверка на кръстовището с [улица]и ул.“Пътека бялата вода - Тихия кът“ категорично отказал да му бъде извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабр. № ARBA- 0137, както и да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества и техни аналози с

техническо средство Дръг Тест 5000 с фабр.№ ARMM -0017. На водача бил издаден талон за медицинско изследване с № 093991 и 7 бр.холограмни стикери за ВМА. Въз основа на събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства въззивният съд е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка.

При анализ на доказателствата подробно се е мотивирал защо възприема за доказани описаната в АУАН и в НП нарушения. Приел е за установено, че на процесната дата и час жалбоподателят е управлявал автомобила си, както и че в хода на извършената проверка му е било предложено да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство, на което жалбоподателят е отказал, както и че водачът е отказал да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества и техни аналози с техническо средство Дръг Тест. При така установеното въззивният съд е приел, че отказвайки да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство, както и за употреба на наркотични вещества и техни аналози, (независимо дали след това се е явил или не да даде кръв за медицинско изследване) жалбоподателят е осъществил съставите на две административни нарушения - по чл. 174, ал. 3, предл. 1 и предл. 2 от ЗДвП. Предвидените от закона наказания за посочените нарушения са в абсолютно установен размер, поради което правилно административнонаказващият орган ги е определил. Правилно е преценено, че двата отказа на жалбоподателя да му бъде извършена проверка за употреба на алкохол и за употреба на наркотични вещества осъществяват съставите на две отделни административни нарушения, поради което са наложени наказания за всяко едно от тях в съответствие с правилото на чл.18 от ЗАНН. Предвид това съдът е извел извод, че правилно и законосъобразно административнонаказващия орган е ангажирал административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за осъществените от него нарушения на чл.174, ал.3, предл. 1 и предл. 2 от ЗДвП. Правилно е приложена и санкционната норма от ЗДвП, поради което законосъобразно са наложени и съответните наказания.

С обжалваното решение СРС е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, основания за отмяна на НП. Както в АУАН, така и в НП нарушението е описано ясно, точно и конкретно, като им е дадена съответстваща на описанието правна квалификация.

Въззивният съд е разгледал възраженията на жалбоподателя, като мотивирано е приел същите за неоснователни.

При тези мотиви е потвърдил изцяло наказателното постановление в обжалваната му част.

Решението е правилно.

Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е приел, че при установената фактическа обстановка са налице визираните административни нарушения, за което е санкциониран настоящият жалбоподател. Въззивният съд се е произнесъл въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички релевантни обстоятелства съгласно чл.14, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, които е установил с редовно събрани съгласно чл.107, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН допустими доказателствени средства по чл.105, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН (писмени по чл.127 НПК, вр. чл.84 ЗАНН), подложени на проверка по чл.107, ал.5 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Решил е спора въз основа на надлежна доказателствена съвкупност, без при формирането и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства, които да ги компрометират.

Настоящият съдебен състав приема, че СРС правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че при установената фактическата

обстановка са налице извършени две административни нарушения от страна на настоящия касатор. В тази връзка доводите, наведени с касационната жалба, се явяват неоснователни.

Както е посочил в мотивите си и въззивният съд, съгласно разпоредбата на чл.174, ал.3 ЗДвП водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. При тази правна уредба настоящият съдебен състав приема, че при всяка от двете хипотези /отказ за извършване на проверка за алкохол или отказ за извършване на проверка за наркотични вещества/ се касае до едно нарушение, при което изпълнителното деяние на същото е отказ да бъде извършена проверка за алкохол или за наркотични вещества. Този отказ може да бъде в една от двете посочени форми, или в двете едновременно. Хипотезите на отказ са посочени алтернативно доколкото между двете предложения е използван съюзът „или“. Предвидено е да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство или неизпълнението на предписанието за медицинско изследване.

В НП е посочено, че касаторът е нарушил чл.174, ал.3, предл.1 и предл. 2 ЗДвП, като е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство както за установяване употребата на алкохол, така и на наркотични вещества или техни аналози и не е дал кръвна проба за медицинско изследване на основание издадения му талон и 7 броя холограмни стикери за това и тази хипотеза е доказана от събраните доказателства. За да възникне отговорността по чл.174, ал.3, предл.1 и предл.2 ЗДвП не е необходимо да водачът да не изпълни и предписанието за медицинско изследване. Предвид това съдът приема, че в разпоредбата на чл.174, ал.3, предл.,1 и предл.2 ЗДвП се съдържа два състава на административни нарушения в зависимост от това каква проверка е отказана, всяко от които с две форми на изпълнително деяние. За съставомерността на деянията е достатъчно да бъде доказан отказ за проверка на водач на МПС, за да се приеме за доказано извършеното нарушение. В случая отказът да бъде извършена проверка както за алкохол, така и за наркотични вещества е установен със събрания в хода на съдебното производство доказателствен материал. Следователно, както е приел и СРС, нарушенията са доказани. Наказанията са наложени в предвидения в закона фиксиран размер.

Фактическите обстоятелства във връзка приетите за нарушени две отделни хипотези на правната норма са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП, вследствие на което нарушителя е разбрал в извършването на какви нарушения е обвинен и е реализирал надлежно и адекватно защитата си срещу издаденото наказателно постановление. Именно от описанието на нарушенията привлеченото към административнонаказателна отговорност лице разбира за повдигнатото му обвинение. Изпълнителното деяние на приетите за нарушени правни норми се изразява в отказ да се извършат посочените проверки. Именно така са описани нарушенията. Следователно не е нарушено правото му на защита, както се твърди в касационната жалба.

При извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба. Предвид това решението на СРС, НО, 108-ми състав, с което е потвърдено НП, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсулстско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството, определени на основание чл.

37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.
Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение без номер от 22.01.2025 г., постановено по НАХД №4585/2024 г. по описа на СРС, НО, 101-ви състав, в обжалваната част, в която е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 23- 4332- 002116 от 15.02.2023 г., издадено от Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на Й. И. И. от [населено място], на основание чл.174, ал.3 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 2000,00 /две хиляди/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3, предл.1 от ЗДвП и на основание чл.174, ал.3 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 2000,00 /две хиляди/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3, предл.2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Й. И. И. от [населено място] от [населено място] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.